

INTERNATIONAL ASSOCIATION FOR
PERFORMING ARTS AND RESEARCH

ਪੀਟਰ ਸੇਲਰਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਥੀਏਟਰ ਦਿਵਸ ਤੇ ਸੰਦੇਸ਼

ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤੋ,

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਹਰ ਘੜੀ, ਹਰ ਪਲ ਖਬਰਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤੁਪਕਾ ਤੁਪਕਾ ਖੁਰਾਕ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿਰਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਂਕਾਵਿ -ਸਮੇਂ, ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਮਹਾਂਕਾਵਿ -ਚੇਤਨਾ, ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਬਿੰਬਾਂ ਅਤੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਯੋਗ ਦਾਇਰੇ, ਘੇਰੇ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮਨੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਗਹਿਰੀਆਂ ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਲਗਭਗ ਸਾਡੀ ਸਮਝ, ਬੋਲਣ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ।

ਅਸੀਂ 24 ਘੰਟੇ ਖਬਰਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ, ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੀਡਿਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਥੇ ਹੈ, ਕਿਹੜੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਬਿੰਬ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਗਹਿਰੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਤੇ ਵਿੱਥਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ,

ਕਿਉਂ ਜੋ ਥੀਏਟਰ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਕਲਾਤਮਕ ਰੂਪ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰੈਸ ਮੁਹਿੰਮ ਨਕਲ ਕੀਤੇ ਅਨੁਭਵ, ਭਿਆਨਕ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਨਾਲ ਸਰਸਾਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੱਕ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ, ਇਕਾਕੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਅਨੰਤਤਾ, ਇਕੋ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਇੱਕੋ ਦੋਸਤੀ ਜਾਂ ਅਜਨਬੀ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਿਸਮ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੋਵਿਡ-19 ਦੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸੰਬੰਧ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸ਼ੂਨਯਾ ਸਤਰ ਤੇ ਲਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹੜੇ ਬੀਜ ਉਗਾਉਣ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਮਲਾਵਰ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ! ਕਿੰਨੀ ਹਿੰਸਾ, ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਆਸ ਦੇ ਉਲਟ ਭੜਕ ਰਹੀ ਹੈ! ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ।

ਸਾਡੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਸਰਮਾਏ ਕਿਧਰ ਗਏ ? ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ? ਕਿਹੜੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਹੁਣ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇ ਉਹ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਕਦਮ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ , ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਂਕਾਵਿ-ਦਰਸ਼ਨ, ਉਦੇਸ਼ , ਪੁਨਰਗਠਨ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਥੀਏਟਰ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਸਮੇ-ਰਿਵਾਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀਆਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਥੀਏਟਰ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ, ਦੇਵਤਿਆਂ, ਪੌਦਿਆਂ, ਜਾਨਵਰਾਂ, ਬਾਰਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ, ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਚਕਾਰ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲਈ ਸਿਰਜਣ ਹੈ। ਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਸਪੇਸ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਖਤਰਿਆਂ, ਸਮਾਨਤਾ, ਅਕਲਮੰਦੀ, ਕ੍ਰਿਆ ਅਤੇ ਸਬਰ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

"ਦ ਫਲਾਵਰ ਓਰਨਮੈਂਟ ਸੂਤਰ" ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਬਰ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੱਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਸੱਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਬਰ । ਥੀਏਟਰ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਭਰਮਜਾਲ, , ਧੋਖੇ, ਅੰਨੇਪਨ, ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਵਤੰਤਰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ।

ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਕਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਦਲ ਰਹੀਆਂ ਅਸਲੀਅਤਾਂ, ਨਵੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਵੱਖਰੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਅਦਿਸ਼ ਸੰਬੰਧਾਂ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਹੀਣ ਤਾਲੁਕਾਅਤ ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ, ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ, ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਤਰੋਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਮ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ । ਥੀਏਟਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ

Translated in Panjabi by:

Harvinder Kaur (Babli)

NSD Alumni

Senior actress and writer from theatre and films